

הצייר משה שמיר, דליה בשר ודם ודליה בד וצבע. "נכון שאני נוראה דומה לעצמי" מתפעלת דליה. שמימין היא מדגימה תנוחות לרישומי גוף-ערום.

העתה ומקור

בתמונה שלמטה ובתמונה

דליה אביבי ניצבת באחת מפינות האטלייה של שמיר, בדירה קטנה בת שני חדרים בחולון. "הרע" יון להימצא עירומה בחדר אחד עם גבר משך הרבה שעות, הפחיזני בהתחלה", אמרה.

עירומה בפניה

שנרשם לאקדמיה-הלאומית בוזאר, שם החל לומד ציור.

שנה של לימודים אינטנסיביים הס' פיקה לו והוא חוזר ארצה. מייד עם בואו הציג את תערוכתו הראשונה בבית פרטי. "אני לוקח תמונות קלאסיות ומכניס להן נשמה חדשה. עשיתי ציור שקראתי לו עלייתה של שרון טייט. זה כמונן בעקר בות הציור של בוטיצ'לי: עלייתה של ונוס. "הקומבינאציה דומה, אבל במקום ונוס ציירתי את שרון יוצאת מתוך ביצה שמ' תוכה זולג הדם של הנרצחת. ציירתי את הרעיון הזה שנתיים. הוא בא לי תיכף אחר רי שקראתי על הרצח."

דון-קישוט

במערכה

יום אחד ישבתי בכיתה, מספר שמיר "כיצד החל מצייר, ובלי לשים לב התחלתי לצייר את הילד ש' ישב לידי. הוא ראה את הציור וביקש שאתן לו אותו. אמרתי שאני מוכן אבל תמורת עשרה באני, זה כמו גרוש אצלנו. הוא נתן, ובהפסקה יכולתי לקנות לי שוי קולד יחד עם כל האחרים."

כיום הוא רואה עצמו כדון-קישוט הניצב בדרך במערכה נגד האבסטרקט. "אין לי שום דבר נגד האבסטרקט. כמה מהחברים הכי טובים שלי הם אבסטרקטיים, אבל לקרוא לזה ציור?"

הוא אינו מחפש דרכי ביטוי חדשות, אין לו עניין באופנות המתחדשות לבקר רים, בשבילו הקו העתיק הוא הקו הנכון. הוא גם אינו אוהב גלריות מפוררות ותערוכות ראווה. "יש כזה הוצאות עצומות. באים המון אנשים וקונים מעט תמונות. לשם באים בשביל להראות אך לא בשביל לראות."

הוא מעדיף את התערוכות בבתיים פרטיים. "שם ההוצאות על חשבון ה' מארח והתמונות נמכרות אחת אחר ה' שנייה." בקרוב יציג שמיר את תמונותיו בבית זוג המישפטינים צבי ונירה לידסקי ברמת-חן, והוא עסוק עתה למעלה ראש בהכנת תמונות לתערוכה.

"אין לי אף פעם תמונות מוכנות בבית. רק אם אני יודע שמתקרב תערוכה ואני מוכרח לבוא עם ציורים אני מתחיל לעבוד. אין בעיות, אני תמיד מספיק להכין מלאי סביר עד יום התערוכה."

